

професійного обов'язку стримує, пригнічує свої емоції, він раціональний, розсудливий, спокійний;

б) воля як усвідомлена цілеспрямованість людини на виконання тих чи інших дій. В управлінні воля повинна розглядатися у поєднанні з розумом, яке забезпечує мобілізацію всіх здібностей, умінь, мотивів для реалізації цілей, подолання перешкод на шляху досягнення бажаного результату;

7) харизма. Харизма – уявлення про особливу обдарованість, особисту привабливість, винятковість;

8) гуманізм як особливо сформоване, виключно уважне ставлення до людей, в основі якої лежить визнання цінності людини як особистості, її права на вільний розвиток, самоствердження [1].

Отже, управлінська культура є частиною загальної культури, носить конкретно історичний характер, має здатність спадкоємності й відтворення в особі окремих керівників і колективів. Це певна ступінь розвитку в суб'єктів управління сукупності спеціальних (управлінських) знань, умінь, навичок, здатності до творчого застосування різних стилів керівництва відповідно до стану об'єкта, ситуації, цілей і розв'язуваних завдань. Це цілісна єдність управлінських знань, почуттів, цінностей, управлінських та організаційних відносин на даному етапі управлінської діяльності, що забезпечує досягнення поставлених цілей. Управлінська культура напрацьовується в складному процесі виховання і самовиховання, освіти і самоосвіти, постійного вдосконалення вмінь та навичок практичного керівництва людьми.

Література

1. Васильченко Л. В. Професійна компетентність керівника / Л. В. Васильченко, І. В. Гришина. Харків: Основа, 2006. 208 с.
2. Главацька О. Л. Менеджмент соціальної роботи: теорія та практика: навч.-метод. посібник. Тернопіль: Вектор, 2015. 616 с.
3. Гуревич П. С. Философия культуры. М.: АО «Аспект Пресс». 1994. 317 с.
4. Игнатов В. Г. Профессиональная культура и профессионализм государственной службы: контекст истории и современность: учебное пособие / В. Г. Игнатов, В. К. Белолипецкий. Ростов н/Д: «МарТ», 2000. 256 с.
5. Кудряшов Л. Д. Каким быть руководителю: психология управленческой деятельности. М.: Просвещение, 1986. 158 с.

УДК 373.5:004+37.091.68:004

Глушко О.З.

молодший науковий співробітник
відділу порівняльної педагогіки
Інституту педагогіки НАПН України
glushko.oks74@gmail.com

ІННОВАЦІЇ В ОСВІТІ ТА РОЗВИТОК НАВИЧОК В УЧНІВ ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ ШКІЛ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН

Глобалізаційні процеси, що відбуваються по всьому світу, технологічні та демографічні зміни, а також інші трансформації, збільшують попит на високий

рівень володіння навичками і одночасно вимагають нових, більш широких наборів навичок. Сучасна освітня політика європейських країн спрямована на використання інноваційних технологій у навчанні, на пошук ефективних механізмів застосування компетентнісного підходу в навчально-виховному процесі, на забезпечення якості освіти, на заохочення навчання протягом усього життя.

Інновації в освіті – це більше, ніж нові технології. Передусім йдеться про вирішення реальної проблеми свіжим, новим способом, який сприяє ефективності та вдосконаленню навчання. В освіті інновації можуть виступати як нова педагогічна теорія, методологічний підхід, методика викладання, навчальний процес чи інституційна структура, що, реалізуючись, спричиняє суттєві зміни, які призводять до кращого навчання учнів. Отже, інновації в освіті покликані підвищити продуктивність та ефективність навчання або поліпшити якість навчання. Крім того, інновації сприяють посиленню рівності у доступі та використанні освіти, а також рівності в результатах навчання [1].

У сучасному світі необхідно розглядати технології як інструмент, який батьки, вчителі можуть використовувати для доповнення та сприяння процесу навчання. Ці інновації здатні змішувати фізичний і віртуальний світи, полегшувати форми людської взаємодії, які були неможливі ще декілька років тому. Такі технології, як віртуальна, доповнена і «змішана» реальність; роботи; відеочати на мобільних пристроях; віртуальні репетитори дозволяють отримати набагато менш пасивний і більш інтерактивний досвід, сприяють ефективному засвоєнню знань і виробленню відповідних навичок. Наразі віртуальна реальність вже вплинула на те, як відбувається процес навчання у сучасному світі.

Механізми навчання та сприяння розвитку в учнів навичок:

1. Заохочування ігрового навчання;
2. Підтримка та відповідна похвала з боку вчителя;
3. Створення безпечного середовища для навчання;
4. Виховання в учнів толерантного ставлення до інших, заохочування співпраці між учнями;
5. Сприяти розвитку рефлексивного та критичного мислення;
6. Розвиток в учнів особистісної установки на зростання;
7. Спрямувати дитину на відкриття тем, на пошук нових ідей;
8. Допомогати дітям скористатися своєю індивідуальністю та сильними сторонами особистості;
9. Забезпечити виконання відповідних завдань;
10. Ставити чіткі цілі навчання, направлені на розвиток певних навичок;
11. Використовувати практичний підхід;
12. Формувати в учнів установку на майбутню професійну діяльність [2].

Для успішного подолання викликів, з якими стикнулося сучасне людство, інноваційна освіта, яка передбачає розвиток інноваційних навичок і компетентностей, повинна стати колективною справою всього суспільства. Отже, глибокі, комплексні інновації можуть допомогти учням досягти якісних

результатів навчання, здатні швидко генерувати масштабовані та ефективні зміни.

Література

1. OECD (2016), *Innovating Education and Educating for Innovation: The Power of Digital Technologies and Skills*, OECD Publishing, Paris. <http://dx.doi.org/10.1787/9789264265097-en>

2. Robert J. Jagers, Deborah Rivas-Drake & Brittney Williams (2019) *Transformative Social and Emotional Learning (SEL): Toward SEL in Service of Educational Equity and Excellence*, *Educational Psychologist*, 54:3, 162-184, <https://doi.org/10.1080/00461520.2019.1623032>

УДК 37.035:39 (=161.2)

Голуб М.Я.

методист центру виховної роботи, захисту прав дитини та громадянської освіти ТОКІППО
m.golub@ippo.edu.te.ua

ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ КРИЗЬ ПРИЗМУ КУРСУ «КУЛЬТУРА ДОБРОСУСІДСТВА»

Постановка проблеми. Аналітичні матеріали, а також дані багатьох сучасних досліджень показують, що в наш час у країні склалася ситуація, коли культурне розмаїття, що реально існує, недооцінюється, а іноді сприймається як гальмо на шляху національної консолідації. Незважаючи на фактичне культурне, етнічне та конфесійне розмаїття в країні, більшість населення не бажає приймати світ у всьому його різноманітті, спонукає шукати дієві інструменти для адаптації та соціалізації в регіонах України людей, відмінних своїми мовними, релігійними, культурними та іншими характеристиками. Також надзвичайно актуальними є розвиток громадянської освіти й системна цілеспрямована робота з формування національно-культурної ідентичності, розвитку міжрегіональних зв'язків, інтеграційних процесів і співпраці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

У працях Беха І. Д., Нагорної Л. П., Разметаєва Ю., Пометун О. І., Араджионі М. А. досліджувалися різні питання, пов'язані з формуванням національної, культурної ідентичності здобувачів освіти.

Метою нашої статті є показати особливості формування національно-культурної ідентичності підростаючої особистості.

Останнім часом особливої актуальності набула проблема національно-культурної ідентифікації, що обумовлено, у першу чергу, серйозними міграційними процесами, які відбуваються у нашій країні й світі в цілому.

Відповіддю на ці виклики може бути увага до регіональних особливостей та їхнє широке представлення в загальноукраїнському контексті, а також системний інтегрований підхід до знайомства з довколишнім середовищем. Формування громадянської, міжкультурної та соціальної компетентностей